

maalet om Lovforſlaget endelige Bedtagelse fattes under Et under Forhandling.

O. Chriſtensen: Det ærede Thing vil have ſet, at jeg til denne Sagens eneſte Behandling har tilladt mig at ſtille 2 Vædringsforſlag, og jeg ſkal nu ganſke kortelig fremſætte, hvad der har bevæget mig dertil. Jeg ſølte mig fuldkommen overbevist om, at der, hvis diſſe Forſlag bleve vedtagne, vilde opnaas et ikke lidet Fremſkridt til ſtor Gavn for det religiøſe og det kirkelige Liv, og den Gang jeg ſtillede diſſe Vædringsforſlag, nærrede jeg endnu et ſvagt Haab om, at dette Thing og den høitagtede Miniſter maaffe kunde blive enige om dette Mæglingsforſlag. Jeg var aldeles overbevist om, at vi, hvis mine Forſlag kunde blive vedtagne, vilde faae en Lov, der vilde komme til at virke i en Retning, lig den, hvori den Lov, ſom er givet for Skolelærernes Bedkommende, virker, og med hvilken jeg føler mig meget tilfreds. Jeg kan nemlig ikke ſe Andet, end at Skolelærervirksomheden og Præſtegjerningen ere beſlægtede, ſaaledes at lignende Beſtemmelſer ogſaa maa fremkalde lignende Frugter. Jeg tror, at Skolelærerne og Beboerne have virket ganſke anderledes ſammen, fiden de Sidſte fik nogen Kaldsret, end tidligere har været Tilfældet. Grundene dertil kunne maaffe være af forſkjellig Art, men en af dem maa dog i mine Tanker være den, at Skolelærerne maa lægge nogen Bind paa at være omgængelige og velvillig ſtemte lige overfor Beboerne, thi det kan altid lægge et Lod i Vægtſkaalen, naar Skolelæreren ſøger et andet Kald. Paa ſamme Maade forholder Sagen ſig med Præſterne, idet deres Optræden og deres Forhold lige overfor deres nuværende Sognebeboere vil, hvis denne Lov kommer ud, være af Betydning, naar de attraa et nyt Kald. Jeg indrømmer, at man ikke ved det foreliggende Lovforſlag med de af mig ſtillede Vædringsforſlag vilde opnaa, hvad en større Del maaffe ſaa vel af Befolkningen ſom af dette Things Medlemmer ønsker, men paa den anden Side maa man ikke være blind for, at man, ſaa længe man arbejder paa umulige Ting, Intet udretter, og hvad man kan gjøre i Dag, mener jeg, det ikke er værd at opſætte til

i Morgen. Da Sagen blev ſendt herfra til det andet Thing, var jeg forhindrede fra at være tilſtede i Rigsdagen, og jeg kunde derfor ikke følge Forhandlingerne i det andet Thing, men jeg har nu noie gennemgaaet dem, og jeg har deraf ſet, at den høitærede Miniſter i det andet Thing har udtalt ſig ſaa stærkt imod de af mig her ſtillede Forſlag, ſom ogſaa der forelaa til Forhandling. Jeg maa altsaa antage, at han ogſaa her — hvad jeg maa beklage, men ikke nærer Tvivl om — vil modsætte ſig dem, og da jeg ikke tør haabe at vinde et Flertal her i Thinget for Forſlagene, naar Miniſteren modsætter ſig dem, vil jeg tage dem tilbage, thi det er ikke min Mening at forlænge Forhandlingerne, naar det ikke kan føre til Noget.

Da Ingen optog Forſlagene, vare de ſaaledes bortfaldne.

Boſſen: Der foreligger ſaaledes ikke andre Vædringsforſlag end det, jeg har tilladt mig at ſtille paa de oprindelige Forſlagsſtilleres Vegne. Den Gang jeg havde den Ære at være Ordſfører for Indbringerne af dette Vædringsforſlag, udtalte jeg, hvad der var Forſlagsſtillerens Tanke med Indbringelsen, idet vi ønskede at forſætte den Forhandling om denne Sag, ſom var bleven begyndt i forrige Samling, da der, ſom det vil være i ærede Medlemmers Erindring, blev af Regjeringen forelagt et Forſlag i det andet Thing, ſom gennemgik de tre Behandlinger ſaa vel i Landſthinget ſom i Folkethinget, men ikke naaede til den gjentagne Behandling i Landſthinget. Vi indbragte da Lovforſlaget i den Skikkelse, hvori det i forrige Samling var blevet vedtaget i Folkethinget for at give det andet Thing Leilighed til at udtale ſin Opfattelse af Sagen i den Skikkelse, ſom Folkethinget havde givet den. Det ſtete ganſke viſt i Haab om, at Landſthinget ſkulde komme til et noget an-

Rettelſe.